

Chirac, la soledat del corredor de fons

L'alegria pels resultats de les eleccions municipals franceses del passat 18 de març ha durat poc al president Jacques Chirac, a qui queden pocs dies per intentar desfer els maquiavèl·lics plans del seu primer ministre, Lionel Jospin.

El president francès, Jacques Chirac, s'haurà d'enfrontar a l'actual primer ministre Lionel Jospin en les eleccions presidencials. Si perd, pot comprometre molt el seu futur polític.

De la segona volta de les municipals i cantonals a França n'ha quedat una lliçó evident per als partits majoritaris (Partit Socialista -PS- i la dreta, RPR i UDF): tots guanyen i tots perden. L'esquerra guanya dues ciutats clau com són París (un segle ininterrompudament en mans de la dreta) i Lió. La dreta, una bona vintena de ciutats de talla mitjana arreu de l'estat, a més de reforçar la seva

presència a la "França profunda", tan sacsejada pels escàndols alimentaris de tota mena.

La política de Chirac, que disposa de tot el temps del món per visitar els seus electors arreu del país, ha donat resultat en bona manera. De París, on l'actual president havia estat alcalde de forma "esporàdica" entre 1977 i 1995, Chirac ja n'havia fet una creu molt abans. Però de la seva *chère France*, la dels agricul-

tors i ramaders en crisi permanent, la dels petits comerciants amb una obsessió per la seguretat, la de les petites i mitjanes empreses amb una obsessió per la mundialització, d'aquesta en podia estar segur. I certament, no li ha fallat.

A Chirac, però, l'alegria corre el risc de durar-li poc. Els plans del seu primer ministre i segur rival per a les presidencials de 2002, Lionel Jospin, són d'invertir el calendari electoral de la primavera de l'any que ve. L'Assemblea Na-

tes. En els propers dotze mesos, el govern de Jospin, que ja ha perdut bona part del seu impuls després de tres anys al poder, pot cometre encara moltes ximpleries. A Chirac, en canvi, només li cal estar-se quiet (callat ja li és més difícil) i esperar.

Però Chirac no només té un rival a la seva esquerra per a les presidencials, sinó també a la dreta: François Bayrou, el cap de fila de l'UDF, el partit "germà". L'UDF ha guanyat ciutats importants

xen alçades. Pel que fa a la resta (els comunistes, els ecologistes, l'extrema esquerra i l'extrema dreta), el balanç és molt més contrastat. A grans trets, el Partit Socialista ha sofert pèrdua de vots a causa de l'aparició de fenòmens extrapolítics a la seva esquerra, mentre que el partit gaulista RPR ha recuperat una part apreciable dels vots d'extrema dreta. Els ecologistes han reforçat la seva presència arreu del país, mentre que els comunistes han perdut, i molt, en aquesta nova cita amb les urnes.

A Tolosa, aquesta "nova esquerra", radical i sense cap lligam amb la política tradicional, va aparèixer amb ritmes magribins. El grup musical Zebda, un dels més venuts a escala estatal, va presentar-se amb una llista coneguda sota el nom de Motivats. El cap de llista, Salah Amokrane, germà de dos membres del grup, ha donat aires nous a la política francesa, com la Confederació Pagesa de José Bové l'any passat. Però el fenomen no va impedir que Tolosa acabés en mans de la dreta. Amokrane i els seus van confessar públicament que no estaven prou "motivats" per participar activament en la política municipal si el candidat de l'esquerra guanyava. L'electorat conservador, en canvi, sí que estava motivat per no deixar-los passar.

El fenomen Motivats planteja més interrogants que esperances a l'electorat francès, com passa en el fons amb el fenomen Bové. L'estiu de l'any passat, en plena eufòria alternativa pel judici al líder de la Confederació Pagesa, una revista francesa va encarregar un sondeig per saber quants francesos votarien aquest nou Astèrix si és presentés a unes eleccions presidencials. El resultat va sorprendre més d'una persona: entorn d'un 17%. El problema, òbviament, és que Bové no té cap intenció de presentar-se a unes eleccions polítiques. De fet, prou feina té ara per ara per salvar-se de la presó.

L'esquerra francesa necessita fer un examen de consciència amb vista no solament a les eleccions de l'any que ve, sinó també per a la pròxima dècada, en un país que afronta profundes modificacions, començant per la pèrdua de la sobirania monetària o la redistribució del poder en àmbit europeu.

José Bové, líder de la Confederació Pagesa, és un dels fenòmens sorgits a l'esquerra dels socialistes. El passat estiu una enquesta assegurava que el 17% dels francesos el votarien.

cional ja ha votat en primera lectura el projecte, i podria donar-li la pinzellada final el pròxim dia 3 d'abril. Jospin vol que se celebrin primer les presidencials, amb un cara a cara directe i sense concessions entre ambdós candidats, i dos mesos després, les legislatives.

Si Jospin guanya les presidencials, la dreta podria deixar-se dominar pel pànic a les eleccions de l'Assemblea Nacional i el Senat, amb les conseqüències imaginables. Chirac no només deixaria de ser el cap d'estat, sinó el cap de qualsevol altra cosa en la política francesa.

Si el calendari actual es manté (primer legislatives, després presidencials), com desitja Chirac, la dreta espera poder comptar amb els desgast de l'"esquerra plural", com s'anomena a França la coalició socialistes-comunistes-ecologis-

com Estrasburg, i ha perdut Lió, on Chirac pressionava per a una "unió" de la dreta. Ara Bayrou ja pot preparar els ganyivets per a l'any que ve. Jospin necessita la majoria de l'Assemblea Nacional per fer aprovar la inversió del calendari electoral, o sigui, els vots de l'UDF li són imprescindibles. Ja els va aconseguir en la primera volta, i tot apunta que els tindrà de nou en la segona. Chirac caldrà que ofereixi molts regals als seus germans per guanyar-se la tranquil·litat necessària. I no només a ells, perquè Alain Madelin, el líder de Democràcia Liberal, ja ha assenyalat que la pèrdua de París és un fracàs directe del cap d'estat.

Ritmes magribins. Tots guanyen i tots perden, és a dir, les espases seguei-

Per a François Simon, candidat socialista perdedor a Tolosa, "va faltar temps per fer comprendre als tolosencs que aquesta unió dels partits tradicionals amb la societat en moviment és la dinàmica de la societat del demà". Jean-Marie Colombani, director del diari *Le Monde*, opinava en un editorial que les lliçons positives de l'escrutini eren la "nova demanda ciutadana, l'aspiració a una veritable descentralització i el rebuig a tota arrogància". I posava com a exemple París: la capital francesa ha escollit, per primera vegada en la seva història, un alcalde a temps complet, l'antítesi exacta de Chirac i les seves pretensions polítiques insaciades, que el van dur a la presidència al preu de deixar al seu darrere una corrupció escandalosa.

Colombani també diu en el seu article que París pot convertir-se en el Nova York d'aquesta Europa del futur. La *grandeur* francesa, de nou. Però certament, un nou estil de fer política pot néixer allà on en els últims anys aquesta paraula era sinònim de descrèdit. Potser el mateix fet, anecdòtic, que el nou alcalde parisenc, Bertrand Delanoë, s'hagi declarat homosexual públicament pot representar un canvi de mentalitats, una honestedat reconquerida.

Pel que fa a aquesta "França profunda", en canvi, l'horitzó sembla més tèrbol. L'última enquesta oficial mostra que el 60% dels francesos es reconeix "més o menys" racista d'alguna manera, sense donar gaire importància a les conseqüències que se'n puguin derivar. Hi ha una "banalització" de la xenofòbia, denunciava la setmana passada la Comissió de Drets Humans francesa. Els mediocres resultats del Front Nacional i el seu rival, el Moviment Nacional Republicà (MNR, escissió de 1998) no semblen indicar-ho a primera vista. Però a ciutats com Orange, l'alcalde Jacques Bompard (FN) ha estat escollit de nou amb un 60% de vots en la primera volta. A Vitrolles, Catherin Megret, la dona del fundador del MNR, torna a ser escollida, també. L'extrema dreta es banalitzada i es confon amb l'ídic paisatge del sud-est francès. En l'espera de millors temps.

Jordi Zamora (París)

XVI Premis Literaris CIUTAT D'ELX

Bases Generals

1. Les obres aspirants a aquests premis hauran de ser escrites en català-valencià-balear.
  2. Als originals haurà de figurar el nom. L'adreça i el telèfon de l'autor acompanyats d'una declaració formal en què es faci constar que l'obra no ha estat premiada en cap altre certamen.
  3. Aquests premis són indivisibles i podran ser declarats deserts si el jurat considera que no reuneixen les característiques o la qualitat suficient per ser adjudicats.
  4. Les obres aspirants a aquests premis hauran de ser presentades a l'Institut Municipal de Cultura de l'Ajuntament d'Elx, carrer dels Sants Metges, 3 (Edifici Gran Teatre), 03203 Elx, Telèfon 966.61.13.50, Fax 966.61.09.92, fins el dia 30 de juny de 2001.
  5. L'organització, una vegada tancat el termini de recepció de les obres, farà públic el nombre i la composició dels diferents jurats, els quals hauran de deliberar sobre totes les obres presentades.
- La votació final tindrà lloc el dia 28 de setembre de 2001.
6. Els originals presentats i no premiats podran ser retirats pels autors o persones autoritzades per aquests en el termini de dos mesos a partir del lliurament oficial dels premis.
- Una vegada transcorregut aquest termini les obres passaran a l'Arxiu Municipal d'Elx. L'organització no es responsabilitza de les pèrdues originades pel transport.

Premi de Narrativa <<Antoni Bru>>

1. Hi podran concórrer tots els escriptors que ho desitgen, amb obres inèdites de narrativa: contes, novel·les, memòries, etc.
2. Els originals, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, hauran de ser presentats per quintuplicat, i tindran una extensió de 150 a 200 fulls holandesos.
3. Aquest premi està dotat amb 1.000.000 de pessetes, quantitat que correspon als drets d'autor dels primers 2.000 exemplars que l'editor podrà realitzar en una o en diverses edicions.
4. L'import del premi es farà efectiu a l'autor el 9 d'octubre de 2001.

Premi de Poesia <<Festa d'Elx>>

1. Hi podran concórrer tots els escriptors que ho desitgen, amb obres inèdites de poesia, admetent-se la prosa poètica.
2. Els originals, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, hauran de ser presentats per quintuplicat, i tindran una extensió mínima de 50 pàgines i màxima de 100.
3. Aquest premi està dotat amb 250.000 de pessetes, quantitat que correspon als drets d'autor dels primers 2.000 exemplars que l'editor podrà realitzar en una o en diverses edicions. L'obra guanyadora serà publicada per l'editorial Tres i Quatre, després de formalitzar el corresponent contracte.
4. L'import del premi es farà efectiu a l'autor el 9 d'octubre de 2001.

